

Paciència, amics

written by Pere Grau i Rovira | 12 de gener de 2024

La “no-votació” de Junts el dia 10 a Madrid, que ha permès a Sánchez seguir a la seva cadira, ha desfermat de seguida una allau de recriminacions, fins a dir que Junts ha perdut tota credibilitat. I qui diu Junts vol dir també Puigdemont. Es parla de la tornada del “peix al cove” i a un autonomisme només mig disfressat. Jo (i em puc equivocar com tot mortal, igual com crec que s’equivoquen aquestes dures crítiques) soc d’un altre parer; que intentaré justificar aquí.

Per començar, recordem que la investidura de Sánchez portava inclosa l’exigència de treballar per arribar a un referèndum acordat d’autodeterminació a Catalunya. I amb la investidura es guanyava el temps que cal per un assumpte tan explosiu. Això no ha canviat i fent caure Sánchez es tallava també aquell camí, el compliment del qual ha de ser objecte de la feina dels verificadors internacionals.

Les condicions ara per no fer caure el govern Sánchez, tal com les ha explicat Míriam Nogueras, no són tan difícils de comprendre i es diferencien del “peix al cove”, crec jo, en un punt fonamental. I és que llavors l’incompliment dels guanys que s’obtenien no afectava la governabilitat de l’Estat. Ara sí, i els guanys que s’obtinguin, si Sánchez compleix, només són una etapa en el camí. Fins i tot partint de la base que Sánchez farà mans i mànigues per no complir-ho tot i escapolir-se tant com pugui (que d’això ja en sap) Junts, la seva espasa de Dàmocles, encara té a les seves mans tombar-lo o no. Que ho faci o no, no crec que depengui de si Sánchez compleix tots aquests acords presos ara, sinó de si es fa algun progrés o no (potser no públicament) en el camí cap a l’autodeterminació.

En tot cas la irada reacció del PP i de la seva premsa (“el govern d’Espanya en mans d’un pròfug”) no sembla pas indicar

que la dreta espanyola cregui que ara el “perill” d’una independència catalana ja sigui cosa superada. Ben al contrari.

El que passa (ja dic, sempre al meu modest parer) és que el canvi d’estratègia del president Puigdemont, passant del “tot o res” fonamentalista (que és l’únic que molts comprenen), a un camí dur i llarg, ferm en la fita però flexible en les etapes, ha agafat a contrapèl a molts honrats i fervorosos independentistes, i caldrà encara un cert temps perquè els escèptics d’ara trobin comprensió per aquest nou enfocament del conflicte. I això, és clar, només s’aconseguirà amb resultats. I els que vinguin, permeteu-me aquesta imatge, no crec que ho facin com un aiguat torrencial que s’emporti tots els obstacles, sinó com una plugeta fina que prepari el terreny per a la collita que volem.

I si mentrestant s’aconsegueixen millores substancials efectives del dia a dia del país, que no impliquin cap renúncia a res, i si aquestes millores són molt més importants que els migrats resultats de la fantasmagòrica “taula de diàleg” de la Generalitat, per què no fer-ho?

Els mesos vinents diran si aquesta opinió meva és justificada o no. Permeteu-me que m’ho miri amb un prudent optimisme. I amb això només vull dir que Junts aguanti Sánchez, mentre no vegi tancat sense remei el camí cap a l’objectiu principal. I el que passi aleshores, si li treu el suport, no crec que sigui previsible per ningú.